

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Oživení, o. s., IČ: 673 65 353**, se sídlem Praha 6, Muchova 232/13, zastoupen Mgr. Andreou Kohoutkovou, advokátkou v Praze 10, Nedvěžská 1833/5, proti žalované: **OTE, a. s., IČ: 264 63 318**, se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. 2016/O/1005,

T a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 9. 12. 2016 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí společnosti OTE, a. s., IČ: 264 63 318, se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79, ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. 2016/O/1005. Tímto dopisem bylo žalobci k jeho podání ze dne 29. 9. 2016, označenému jako odvolání proti neposkytnutí informací požadovaných podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, požadovaných podáním ze dne 22. 9. 2016, sděleno, že se společnost necítí být povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., a že se na ni nevztahuje správní řád.

Žádost o poskytnutí informace, konkrétně veškerých smluv mezi OTE, a.s. a Českomoravskou komoditní burzou Kladno, které byly uzavřeny, a to včetně jejich změn a dodatků, nebyly podle žalovaného poskytnuty z důvodů dodržení povinnosti ochrany obchodního tajemství podle § 9 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí společnosti OTE, a. s. ze dne 22. 9. 2016, sp. zn. 2016/O/950, rozhodnutí společnosti OTE, a. s. ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. 2016/O/1005, a uložení povinnosti žalovanému poskytnout požadované informace do 15-ti dnů od právní moci rozsudku. Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016 č. j. 2 As 155/2015-84.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 3. 2. 2017 navrhla žalobu odmítnout jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního, neboť není pasivně legitimována jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že je pasivně legitimována, navrhla, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního z důvodu povinnosti chránit obchodní tajemství ve smyslu § 9 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce ve své replice ze dne 22. 2. 2017 se domníval, že žalovaný je pasivně legitimován, a že požadované dokumenty nelze považovat za obchodní tajemství s ohledem na tvrzení, že v podobných dokumentech „*bývají do značné míry nastíněny záměry*“.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce ani žalovaný se nevyjádřili, resp. žalobce dne 28. 12. 2016 výslovně uvedl, že netrvá na nařízení jednání.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dalším řízení Městský soud v Praze postupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 20. června 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, ve věci ústavní stížnosti ČEZ, a.s. proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016 č. j. 2 As 155/2015-84 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. dubna 2015 č. j. 7 A 251/2011-125, spojené s návrhem na odklad vykonatelnosti napadených rozhodnutí.

Citovaným nálezem Ústavní soud zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2016, č. j. 2 As 155/2015-84, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. dubna 2015, č. j. 7 A 251/2011-125, s tím, že jimi bylo porušeno základní právo obchodní stěžovatelky (na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1, její základní právo vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 a základní právo podnikat podle čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

V citovaném nálezu Ústavní soud mj. judikoval, že rozšířením výčtu povinných subjektů podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. o veřejnou instituci byl tento zákon doplněn

o neurčitý pojem, jehož smyslem je umožnit, aby se povinnost poskytovat informace vztahovala na co nejširší okruh veřejnoprávních subjektů, a to bez ohledu na jejich právní formu, nebo to, zda je jimi vykonávána veřejná správa vrchnostenským nebo nevrchnostenským způsobem. Samotnou povinnost těchto subjektů poskytovat informace lze ostatně vyvodit již z práva na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Tento pojem naopak nelze vztáhnout na subjekty soukromého práva. Je totiž natolik neurčitý, že žádný z těchto subjektů nemůže ze zákona o svobodném přístupu k informacím zjistit, zda má postavení povinného subjektu. Přiznání postavení veřejné instituce některé z osob soukromého práva by tak znamenalo uložení povinnosti v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

V odůvodnění svého nálezu Ústavní soud dále mj. uvedl, že „*Stát totiž bez ohledu na velikost svého podílu v obchodní společnosti pouze vykonává svá práva, jež mu jako jakémukoliv jinému akcionáři přiznávají předpisy práva soukromého. Jeho většinový podíl sám o sobě nic nemění na povaze stěžovatelky jako soukromoprávního subjektu. Není ani zřejmé, od jaké výše uvedeného podílu by se mělo odvijet hodnocení, zda jde nebo nejde o veřejnou instituci, ani jaký vliv by z tohoto hlediska měla případná změna podílu. Lze uzavřít, že výklad správních soudů, které napadenými rozsudky uznaly postavení stěžovatelky jako veřejné instituce a jako správnímu orgánu jí uložily vydat rozhodnutí ve věci žádosti vedlejšího účastníka, není v souladu s čl. 4 odst. 1 Listiny. V jeho důsledku byla stěžovatelce uložena povinnost, která nemá zákonný základ, neboť ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se na ni vůbec nevztahuje. Předmětný výklad, který fakticky rozšířil počet subjektů majících povahu veřejné instituce, proto neobstojí z hlediska obvyklých metod výkladu právních norem, a z tohoto důvodu zakládá porušení základního práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Napadenými rozsudky byla současně porušena její základní práva vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny a podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny, k jejichž omezení došlo v rozporu s čl. 4 odst. 2 Listiny, podle něhož mohou být meze základních práv a svobod za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem. Uvedené závěry nebrání tomu, aby byla stěžovatelce či jakékoliv jiné obchodní společnosti (případně i s ohledem na účast státu) stanovena povinnost poskytovat informace o své činnosti, bude-li na tom dán veřejný zájem. Takováto povinnost však musí být stanovena zákonem. Ostatně již dnes má obchodní společnost postavení povinného subjektu podle § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, jestliže jí zákon svěří rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob, a to v rozsahu této její rozhodovací činnosti. Informační povinnost navíc vyplývá i z řady jiných zákonů. Zmínit lze například zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, atomový zákon (resp. s účinností od 1. července 2017 zákon č. 263/2016 Sb., atomový zákon) nebo zákon č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů.“ V bodě 80 nálezu potom Ústavní soud konstatoval, že „*zcela nedotčena pak zůstává možnost požádat o informace vztahující se k určité obchodní společnosti, v nichž má stát nebo územně samosprávný celek účast, jejich příslušný orgán, který jménem státu nebo územně samosprávního celku vykonává práva spojená s touto účastí.*“*

V Obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze zdejší soud ověřil, že společnosti OTE, a. s., IČ: 264 63 318, s předmětem podnikání činnosti operátora trhu, správa veřejně přístupného rejstříku obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, je akciovou společností, jejímž jediným akcionářem je stát Česká republika.

Uvedené závěry Ústavního soudu lze bezesporu zcela beze zbytku aplikovat v inkriminované věci, neboť žalovanou je rovněž obchodní společnost se státní účastí. Stát je sice jediným akcionářem žalované, ale podle závěru Ústavního soudu bez ohledu na velikost svého podílu v obchodní společnosti stát pouze vykonává svá práva, jež mu jako jakémukoliv jinému akcionáři přiznávají předpisy práva soukromého. Nelze tedy uložit žalované společnosti povinnost, která nemá zákonný základ, neboť ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se na ni vůbec nevztahuje.

Žalovaná společnost OTE, a. s. spravuje veřejně přístupný rejstřík obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, a poskytování takovýchto informací má zákonný základ. Nicméně žalobce takové informace nežádal. Domáhal se informací ohledně smluv, které žalovaná společnost uzavřela s Českomoravskou komoditní burzou Kladno, včetně jejich změn a dodatků, kde již chybí zákonný základ. Neposkytla-li žalovaná společnost takovéto informace s odkazem, že není pasivně legitimována jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., neporušila tento zákon. Za těchto okolností nebylo již nutné, soud se zabýval otázkou obchodního tajemství.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaná při svém rozhodování neporušila zákonem stanovené povinnosti. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková